

Танцюймо разом!

Сьогоднішня наша розповідь про цікаву творчу особистість – балетмейстера Будинку культури «Текстильник» – Світлану Олексіївну Туленіну.

Світлана Туленіна, 1985р

Минуле не забудеш, майбутнє не передбачиш

Світлана Олексіївна – людина веселої вдачі та захохана у свою професію. Вона ніколи не забуває роки своєї праці, бо вони належать їй, і ніхто не вправі їх забрати. Вона з особливою теплотою згадує своє минуле:

– Народилася я у 1948 році у місті Рівне. Мої батьки були росіянами. Тато – Олексій Соколець – уродженець Саратовської області, мама – Анна Іванівна – родом із Тверської області. Тато працював водієм в обласно-

Балетна студія при «Текстильнику», 1983р.

Робота була досить цікавою. Я займалася з дітьми різних вікових груп. У мене було чотири групи з різних шкіл міста. Заняття проводилися три рази на тиждень. У нас був спеціальний танцювальний клас, докола обладнаний дзеркалами, встановлені станки для занять, фортепіано. На заняттях постійно був присутній баяніст. Діти працювали у формі: закриті купальники і білі спіднички та чешки.

У класі де проводилося заняття пілпо-

му відділі охорони здоров'я, а пізніше механіком. Мама працювала у відділі постачання Рівненського хлібозаводу. Батьки виховали двоє донечок.

Родина прижилася на Україні і постійно проживала у місті Рівне. Світлана ходила до 7-го класу у школу №3, а далі продовжила навчання у школі №19.

Із дитинства дівчині подобалися танці:

– Я почала займатися танцями з десяти років, – розповідає пані Світлана. – Відвідувала танцювальний колектив при Будинку вчителя. Танцювальним колективом керувала Антоніна Комісарова. Ми виступали на різних підприємствах нашого міста. Через певний час у Будинку культури відкрили платну балетну студію. Заняття там вела Марія Феліксівна. Паралельно з заняттями у балетній студії, я почала відвідувати заняття танцювального колективу «Полісянка». Там займалося багато творчої молоді. Нас усіх об'єднувала любов до танцю. Адже танець відображав дійсність, що нас оточувала, розкривав навколишнє життя у всіх його проявах. Мова народного танцювального мистецтва яскрава і виразна. Танець кожного народу – це ілюстрація його життя, побуту, праці. Ми часто їздили на гастролі у Білорусію: до Мінська, Кричева, Могильова та по різних селах. Бували у Маріуполі, Москві на ВДНГ, на телебаченні, у Києві, Львові та інших містах України. Я раділа своїм творчим захопленням. А у 1967 році, коли відкрилося хореографічне відділення при Дубнівському культурно-освітньому училищі, я вступила до училища. У 1970 році я успішно закінчила училище, здобувши фах керівника танцювального колективу і повернулася у «Полісянку», де працювала репетитором заслуженого самодіяльного ансамблю танцю «Полісянка».

У 1973 році мене взяли на роботу на Рівненський льонокомбінат. До 1977 року я не припиняла займатися улюбленою справою. За певних причин у вересні 1977 року я переїхала в Комі АССР. Доля моя, видно, теж йшла поряд зі мною. Вона розуміла мене як ніхто, бо без танцю я – не я. Привела вона мене до клубно-спортивного комплексу газопромислового управління ВПО «Комігазопром», де я працювала керівником танцювального гуртка. У 1979 році мене перевели у Будинок піонерів керівником танцювального гуртка.

Робота з дітьми

Усе було добре, але через сімейні обставини я змушена була змінити місце проживання і повернутися у місто Рівне. Я влаштувалася працювати керівником дитячої балетної студії Будинку культури «Текстильник».

га була дерев'яною. Після кожного уроку проводилося вологе прибирання та провітрювання класу. Заняття тривали півтори години. Перерви були десятихвилинними.

– А з чого все розпочиналося? – запитую.

– Наші перші заняття проводилися в ігровій формі, а саме: діти ставали у круг один за одним посеред залу і ходили під музику, уявляючи як ходить лисичка, ведмедик, зайчик. Рухи дітей не були однаковими, бо в кожного своя уява, відповідно і свій рух. Виконували стрибки, ходьбу на пальчиках, на п'ятах, виконували галоп, підскоки та інше. Це були перші навички.

Під час виконання вправ біля станка формується тонус внутрішнього стану, витривалості, уміння підкорити роботу м'язів, ритму і темпу, вільне і правильне користування дихальним апаратом. Коли ставили дітей до станочка на тренаж, то це був ніби розігрів, де робиться наголос на позицію ніг. Ознайомившись із початковими елементами рухів, уже можна було переходити до вивчення танців.

Після закінчення студії, здібні діти переходили у дитячий ансамбль народного танцю.

Танцювальне мистецтво – це масове мистецтво і воно доступне кожному. Сам танець – це сукупність виражених і організованих рухів, що підпорядковані загальному ритму, який втілений у завершену художню форму. На сцені танець творить неповторну красу. І тому, щоб показати справжній танець, у дитячі ансамблі приїздили постановники, які ставили танці, а техніку відпрацьовували керівники танцювальних колективів.

Час закономірно спливав, діти дорослішали і переходили у дорослий ансамбль народного танцю. Ми їздили з ними виступати у Житомир, Харків та інші міста.

У колективі народного танцю танцювала Тетяна Сафонова. Любов до танцю прищепила їй бажання продовжити вчитися і вона закінчила Дубнівське культурно-освітнє училище, після якого стала вести балетну студію у «Текстильнику», а я перейшла керівником гуртка дитячого народного танцю.

Я ніколи не шкодувала, що вибрала саме таку професію. Ми дарували людям радість, задоволення і приємні усмішки. А що є кращим, як дарувати добро, мабуть – нічого. Щоб його подарувати, то потрібно його мати у своєму серці та душі. Повірте, черстві люди там не проходять.

Танцюристи ансамблю народного танцю Льонокомбінату
Т.Палей, С.Соколець, Ф.Земельська

Любов до танцю

Коли я зустрілася зі Світланою Олексіївною, її очі випромінювали добро, світло та тепло, котре освітлювало дорогу до професії, іншим – любов до танцю. Вона вміла дарувати радість іншим і робити людей щасливішими, вміла сіяти у серцях зерна добра. А із доброго зерна завжди виростає добрий плід.

Світлана Олексіївна дуже любила дітей. Для них організувала на вихідних «Дні відпочинку». Діток пригощали чаєм і солодощами. А ще для них проводилися цікаві дитячі ігри. Що може бути для дітей кращим, як відпочинок із мамусею та татусем та захоплюючі ігри.

Усе це залишилося добрим спогадом у людській пам'яті. У 1993 році «Текстильник» був переданий на баланс міста. Він вже не належав Рівненському льонокомбінату. Відбулося звільнення працівників із займаних посад.

– Дуже шкода, що Льонокомбінат поніс таку втрату. Адже Будинок культури «Текстильник» був власністю Льонокомбінату. Та й ми теж втратили місце роботи. Однак, часто згадуємо ті часи, коли і ми належали цьому чудовому підприємству, коли пісня і танець, як дзвінке перевесло, об'єднували молоді таланти. Хочеться, щоб колись, у майбутньому, до Льонокомбінату повернулися його пісня і танець.

Дуже добре, що молодь приходить на Рівненський льонокомбінат, що є робочі місця, завдячуючи Олегу Червонюку. Любіть своє підприємство, колектив і танцюймо, тоді життя буде цікавішим, а люди добрими! – закликає Світлана Олексіївна.

Лариса ГЛОВАЦЬКА